

Jerzy Okulicz, Adam Waluś

Regów gm. Baranów, woj. skierniewickie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 9, 148-149

1975

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

południe z głową od północy lub południa. W niektórych wkopach stwierdzono ślady po trumnach/?, kłodach [?/. We wszystkich wkopach występowały duże ilości węgla drzewnych, a w jednym wypadku nawet duży fragment zwęglonej belki drewnianej. Groby szkieletowe były bardzo ubogo wyposażone lub też nie posiadały żadnego inwentarza. Z inwentarza grobowego na uwagę zasługują 2 pierścionki brązowe, mały kabłączek skroniowy wykonany z cienkiego drutu, nożyk żelazny oraz mały fragment srebrnego denara. Ponadto wykopowano 1 grób jamowy, ciałopalny oraz 1 jamę nieokreślonego charakteru zawierającą skorupy i kości zwierzęce.

Groby wczesnośredniowieczne datowane są na XI wiek.

Materiały zostały złożone w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku.

Prace na cmentarzysku z okresu późnolateńskiego i wpływów rzymskich zostały zakończone.

REGÓW, gm. Baranów
woj. skierniewickie
Stanowisko 1

Katedra Archeologii Pradziejowej i Wczesnośredniowiecznej
Uniwersytetu Warszawskiego

Badania prowadził doc. dr hab. Jerzy Okulicz,
i mgr Adam Waluś /autor sprawozdania/. Finansował WKZ w Skierniewicach. Pierwszy sezon badań. Osada z późnego okresu lateńskiego i okresu wpływów rzymskich.

Osada położona jest na niskiej, nadrzecznej terasie łagodnie opadającej w kierunku rzeki Tucznej, na gliniasto-piaszczystych gruntach zajętych obecnie pod uprawę. Obszar jej wynosi 5 ha. Wykopy usytuowano w północnej partii stanowiska, wzdłuż głównej osi biegnącej z północy na południe na odcinku około 70 m. Zbadano powierzchnię 250 m² i natrafiono na kilkanaście obiektów, których chronologię odnieść można do okresu późnolateńskiego i późnego podokresu wpływów rzymskich. Spośród najciekawszych wymienić należy pracownię grzebieniarską, której odsłonięto część północną. Inwentarz ruchomy, na który składały się: kawałki obrobionego rogu, płytki rogowe /łącznie 600 szt./, fragmenty wielopłytkowych, trójwarstwowych grzebieni łączonych brązowymi i żelaznymi nitami, dwie żelazne fibule, denar Faustyny Starszej, fragmenty naczyń szklanych oraz ceramika tzw. "siwa", pozwala odnieść funkcjonowanie pracowni do późnego podokresu wpływów rzymskich.

Z okresu późnolateńskiego pochodzi najprawdopodobniej obiekt mieszkalny typu półziemianki, którego część odsłonięto w północnej partii osady. W rzucie poziomym posiadał on najprawdopodobniej kształt prostokątny, a wymiary odsłoniętej części wynosiły 4,5 x 1,5 m. Dłuższy bok pokrywał się z kierunkiem wschód-zachód. Na wypełnisko składały się liczne fragmenty ceramiki oraz kości zwierzęce.

Materiałem zabytkowym spoza omówionych wyżej obiektów jest w przeważającej masie ceramika ręcznie lepiąca oraz kości zwierzęce. Z grupy znalezisk luźnych na szczególną uwagę zasługuje żelazne kowadełko.

Badania będą kontynuowane.

ROGOWO
woj. koszalińskie
Stanowisko 9

Katedra Archeologii
Uniwersytetu
im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu

Badania prowadzili mgr Hanna Kóčka-Krenz i Henryk Machajewski. Aut or sprawozdania mgr Czesław Strzyżewski. Finansował UAM w Poznaniu i WKZ w Koszalinie. Pierwszy sezon badań. Cmentarzysko ciałopalne z I w. p.n.e. - I w.n.e.

Badania miały charakter ratowniczy. Cmentarzysko jest położone około 0,8 km na południowy-zachód od skraju zabudowań wsi, bezpośrednio na wschód od szosy prowadzącej z Rogowa do Byszyna, a 0,9 km na zachód od Parsęty. Usytuowane zostało na zachodnim zboczu oraz na kulminacji wzniesienia częściowo zniszczonego przez wybieranie piasku.

Z trzech stron plaśnicy założono wykopy o powierzchni 130 m², w których odkryto 40 obiektów, w tym 39 grobów ciałopalnych i 1 palenisko. Wśród grobów wyróżniono 15 popielnicowych i 23 jamowe ze szczątkami stosu oraz 1 jamowy czysty. Groby, spośród których 11 uległo częściowemu zniszczeniu, zawierały przepalone kości ludzkie, w 2 przypadkach kości zwierzęce, zwęglone ułamki drewna bukowego i sosnowego oraz materiał archeologiczny. Znaleziono 13 zapinek, z których 3 wykonano z brązu. W większości należą one do wariantów M-N i ich późniejszych odmian, a w jednym przypadku do grupy fibuł oczkowatych z połowy I w.n.e. Odkryto grób zawierający w popielnicy zgięty miecz jednosieczny z 7 okuciami pochwy, umbo z niskim kolcem, imacz typu II, grot żelazny z żeberkiem środkowym, zapinkę żelazną oraz 2 ułamki nie przepalonych kręgów ssaka. W grobach wystąpiły też 3 żelazne nożyki sierpi-